23/03/2020

“Να δούνε όλοι οι Έλληνες, ν’ αγωνίζονται δια την πατρίδα και την θρησκεία”

/ Ιστορία - Εθνικά Θέματα

Επίκαιρος όσο ποτέ είναι ο Στρατηγός Μακρυγιάννης σε αυτές τις δύσκολες ώρες που διέρχεται η πατρίδα μας και η Ορθοδοξία. “Είμαστε εις το «εμείς» κι’ όχι εις το «εγώ». Και εις-το-εξής να μάθωμεν γνώση, αν θέλωμεν να φκειάσωμεν χωριόν, να ζήσωμεν όλοι μαζί. Εγραψα γυμνή την αλήθεια, να ειδούνε όλοι οι ‘Ελληνες ν’ αγωνίζωνται δια την πατρίδα τους, δια την θρησκεία τους, να ιδούνε και τα παιδιά μου και να λένε• «‘Εχομεν αγώνες πατρικούς», «έχομεν θυσίες», αν είναι αγώνες και θυσίες. Και να μπαίνουν σε φιλοτιμίαν και να εργάζωνται εις το καλό της πατρίδας τους, της θρησκείας τους και της κοινωνίας.” έγραφε .

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΤΟΝ ΛΟΓΟ ΤΟΥ

Οσοι είναι τίμιοι κατατρέχονται ως ανάξιοι της κοινωνίας και της πολιτείας.

Αυτά δεν τα λέγω εγώ μοναχός, τα λέγει όλο το κοινό και οι ‘φημερίδες. Κι’ όσα σημειώνω τα σημειώνω γιατί δεν υποφέρνω να βλέπω το άδικον να πνίγη το δίκιον. Δια ‘κείνο έμαθα γράμματα εις τα γεράματα και κάνω
αυτό το γράψιμον το απελέκητο, ότι δεν είχα τον τρόπον όντας παιδί να σπουδάξω• ήμουν φτωχός κ’ έκανα τον υπερέτη και τιμάρευα άλογα κι’ άλλες πλήθος δουλειές έκανα να βγάλω το πατρικό μου χρέος, οπού μας χρέωσαν οι

χαραμήδες, και να ζήσω κ’ εγώ σε τούτην την κοινωνίαν όσο έχω τ’ αμανέτι του Θεού εις το σώμα μου.

Κι’ αφού ο Θεός θέλησε να κάμη νεκρανάστασιν εις την πατρίδα μου, να την λευτερώση από την τυραγνίαν των Τούρκων, αξίωσε κ’ εμένα να δουλέψω κατά δύναμη λιγώτερον από τον χερώτερον πατριώτη μου ‘Ελληνα. Γράφουν σοφοί άντρες πολλοί, γράφουν τυπογράφοι ντόπιοι και ξένοι διαβασμένοι για την Ελλάδα - ένα πράμα μόνον με παρακίνησε κ’ εμένα να γράψω, ότι τούτην την πατρίδα την έχομεν όλοι μαζί, και σοφοί και αμαθείς και πλούσιοι και φτωχοί και πολιτικοί και στρατιωτικοί και οι πλέον μικρότεροι άνθρωποι• όσοι αγωνιστήκαμεν, αναλόγως ο καθείς, έχομεν να ζήσωμεν εδώ.

Το-λοιπόν δουλέψαμεν όλοι μαζί, να την φυλάμεν κι’ όλοι μαζί και να μην λέγη ούτε ο δυνατός «εγώ», ούτε ο αδύνατος. Ξέρετε πότε να λέγη ο καθείς «εγώ»; ‘Οταν αγωνιστή μόνος-του » και φκειάση, ή χαλάση, να λέγη εγώ• όταν όμως αγωνίζονται πολλοί και φκειάνουν, τότε να λένε «εμείς».

Είμαστε εις το «εμείς» κι’ όχι εις το «εγώ». Και εις-το-εξής να μάθωμεν γνώση, αν θέλωμεν να φκειάσωμεν χωριόν, να ζήσωμεν όλοι μαζί. ‘Εγραψα γυμνή την αλήθεια, να ειδούνε όλοι οι ‘Ελληνες ν’ αγωνίζωνται δια την πατρίδα τους, δια την θρησκεία τους, να ιδούνε και τα παιδιά μου και να λένε• «‘Εχομεν αγώνες πατρικούς», «έχομεν θυσίες», αν είναι αγώνες και θυσίες. Και να μπαίνουν σε φιλοτιμίαν και να εργάζωνται εις το καλό της πατρίδας τους, της θρησκείας τους και της κοινωνίας.

‘Οτι θα είναι καλά δικά-τους. ‘Οχι όμως να φαντάζωνται για τα κατορθώματα τα πατρικά, όχι να πορνεύουν την αρετή και να καταπατούν τον νόμον και να ‘χουν την επιρροή για ικανότη.

από το βιβλίο: «Απομνημονεύματα του Μακρυγιάννη» (Μεταγραφή από το πρωτότυπο του Γιάννη Βλαχογιάννη, επεξεργασμένη από τον καθηγητή Γιάννη Καζάζη).